

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — CONTICH

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog Grapjes. — 35. Het kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van tleit. — 38. De Vlucht in 'n Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eerlijk duurt 't langst. — 61. Streng Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklokken. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De Verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering op Nova Zembla. — 86. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nooit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De Ruwe Kerel — Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampernisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevelde. — 170. De Overwinning van Karel. — 171. Genevieve van Brabant. — 172. De Avontuurlijke Reis. — 173. Le Strijd met den Wolf. — 174. Een Vreeselijke Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis van Colombus. — 183. De Schilder van Karel den Stoute. — 184. Het Spook van de Schelde. — Het Avontuur in het Gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzelareshof. — 191. De Cowboy van Fort Bell. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De Wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Geeraart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Rode Knuppels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De betooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenissen. — 209. De Spion voor zijn Land. — 201. In het verwoeste Vlaanderen.

PRIJS 60 CENTIEM.

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dagbladverkooper, want de reeks van deze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 41

Derde druk

A. HANS

DE GIERIGAARD

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kontich

DE GIERIGAARD

I

't Was treurig in het huis van de familie Wouters. Er heerschte armoede. Zoo op 't eerste zicht zou men dat niet gezegd hebben. En de menschen trachtten het ook nog te verbergen. De woning was vrij groot en bezat een tuin. De meubelen hadden wel betere dagen gekend, doch maakten nog een goeden indruk. En de kinderen gingen netjes ter school. Maar zoo werd de ellende verborgen gehouden.

Moeder zat in de keuken te schreien.

— Ik hou het niet meer uit, zei ze tot haar oudste dochter Nora. Wat moeten we doen? Er is geen geld meer in huis. We hebben schuld. De kinderen moeten nieuwe kleeven hebben! En och, er zijn honderden dingen noodig. Ik ga nog eens met uw vader spreken!

Mevrouw Wouters stapte de breede trap op naar boven. Ze opende een deur en trad in een groote kamer. Wat een rommel was het daar! Boeken op de tafel, de stoelen, op den grond! Dan lagen er teek-

ningen en plannen... En in den hoek op een laag stoeltje zat een man, die een kleine stoommachine deed werken. 't Leek wel of hij zich met een stuk speelgoed vermaakte.

Die man was mijnheer Wouters. Hij zag er zeer verstandig uit, bezat een knap, goedig gelaat en een hoog voorhoofd. Hij was zoo in zijn bezigheid verdiept, dat hij zelf zijn vrouw niet zag.

— Willem, zei ze, eerst zacht, dan luider, maar hij keek niet op.

Mevrouw Wouters zuchtte. Ze ging weer heen. Ze wist, dat ze nu niet met haar man kon spreken. Hij zou toch niet luisteren. Al zijn aandacht was voor die kleine stoommachine.

Nora, de oudste dochter, zat intusschen te borduren. Ze was verleden week naar een grooten winkel in de stad geweest en had er werk meegekregen. Ze dacht over den toestand na. Vroeger was vader koopman geweest. Hij had een goede zaak geërfd. Maar hij kon geen handel drijven. Veel liever las en studeerde hij. Hij stelde groot belang in machienen. De zaken gingen achteruit. Eens zei hij tot zijn vrouw :

— Ik doe mijn handel over en ga me bezig houden met studie. Ik zal een uitvinding doen om de lokomotieven te verbeteren. En dan wordt ik later heel rijk.

Moeder had hem dat afgeraden. Maar het hielp niet. Mijnheer Wouters verkocht zijn zaak. En dan sloot hij zich heele dagen in zijn kamer op, las, teekende, deed

proefnemingen, maakte kleine machienen en lokomotieven.

Met het geld van den verkoop der zaak had de familie nu twee jaar geleefd. Maar intusschen verdiende vader niets. De uitvinding bleef nog uit. Men kende de treinen toen nog niet zoo heel lang en zeker zou de lokomotief wel veel verbeterd kunnen worden. Nu en dan kwamen er heeren bij vader. Ze bleven lang spreken. Als ze heengingen was mijnheer Wouters vroolijk.

— Nu zal mijn uitvinding aangenomen worden, zei hij dan.

Maar na eenige dagen ontving hij een brief en werd weer somber. Eerst sprak hij niet. Wat later zei hij :

— Er is nog een gebrek aan mijn uitvinding. Ik zal dat wel verbeteren, en dan is alles in orde.

En moedig ging hij weer aan 't werk.

En zoo bleef het nu maar. Het geld was op. En Nora zat hier te borduren, om een paar franks te kunnen verdienen. Een paar franks in de week, als er behalve zij, nog drie meisjes en twee jongens waren die veel kleeren versleten, flink konden eten en een goede school moesten bezoeken.

Moeder kwam van boven terug.

— Vader is met zijn machine bezig en ik kan nu niet met hem spreken, zei ze.

— Wat zoudt ge dan willen vragen, moeder ? vroeg Nora.

— Dat vader naar een kantoor ging of weer handel

Nora dacht over den toestand na. (blz. 4.)

dreef. We moeten leven en van die uitvinding komt niets terecht.

— Wie weet, moeder !

— O, ik heb eerbied voor uw vader ! Hij heeft veel verstand en is zeer ijverig en volhardend. Maar de ingenieurs zeggen dat zijn uitvinding niet practisch is.

Er werd gebeld.

— Weer iemand met een rekening vrees ik, zei moeder.

En ja, daar stond een beenhouwer.

— Mevrouw, zei hij, neem me niet kwalijk... maar ik kom eens zien naar mijn geld. De rekening is al hoog...

— Ik vraag u nog wat uitstel, sprak mevrouw Wouters, toch erg beschaamd.

— Uitstel... De rekening begint al van zeven maanden geleden.

— Ik weet het..., maar wij verwachten geld.

— Ja, dat praatje ken ik al lang. Er moet zeker een schip met goud komen, hé? spotte de man brutaal nu. Den rijken mensch uithangen, is gemakkelijk, als ge het met andermans centen doet.

— Hoor eens, ge behoeft mij niet te beleedigen!

— O, ik zou zeker nog schoone complimentjes moeten maken ! Vleesch halen, het opsmullen, en mij naar de centen laten gapen... En dan nog kwaad naar mij kijken, als ik vraag wat het mijne is.

— Man, ga heen ! gebood mevrouw Wouters.

— Zonder duiten, neen ! Den een of anderen dag

vertrekt ge en ge laat uw armoetje achter en wij kunnen fluiten naar de centen. Wie biefstukken wil eten, moet ze betalen.

— Morgen krijgt ge uw geld. Maar nu zult ge vertrekken:

— Luister, morgen om dezen tijd sta ik hier weer aan de deur. En tracht ge me nog af te schepen met schoone woorden, dan ga ik van uw huis naar den deurwaarder. We zullen uw boeltje dan laten verkoopen!

De beenhouwer bromde een groet en trok heen. Moeder kwam weer bij Nora en vertelde het gebeurde.

— Zoo'n brutale onbeschofte kerel! zei de dochter.

— Ja, maar ik begrijp dat de menschen ongeduldig worden. Ze hebben al zoo lang gewacht. Eigenlijk moesten we nooit schuld gemaakt hebben. Maar ik kon de kinderen toch niet laten verzwakken. En nu moet morgen het geld er zijn. Doch hoe?

— Als we nog eens naar oom Vital gingen...

— Oom Vital! Die helpt ons niet... Geld heeft hij genoeg, maar gieriger mensch leeft er niet. Drie maal ben ik bij hem geweest. Eerst verweet hij me dat uw vader een dwaas was en maar weer handel moest gaan drijven. Den tweeden keer zond hij me weg, zonder me toe te willen spreken, en op den derden tocht, deed hij eenvoudig de deur niet voor me open. Neen, op oom Vital behoeven we niet te rekenen. Maar ik zal mijn ringen, mijn gouden halsketen en mijn horloge aan den goudsmid in de stad verkoopen.

— O, moeder, zei Nora droevig.

— Ja, het moet! Ik heb er al lang over nagedacht. Ik kon er moeilijk van scheiden. Sommige juweelen heb ik van mijn moeder gekregen, en de andere van uw vader, toen we pas getrouwd waren. Ik ben er dus zeer aan gehecht. Maar het is niet eerlijk ze te houden, als we de menschen hun geld niet kunnen geven. O, ik zal nog al meer moeten verkoopen! Tenzij uw vader weer aan 't werk gaat... in den handel of op een kantoor.

De knapen en meisjes kwamen uit school.

— O, moeder, ik heb zoo'n honger! riep Suzanne, die zestien jaar was.

— Ik ook, verzekerde Maria, een flink meisje van veertien.

— Moeder, de beenhouwer schold ons uit, vertelde Klaas, een knaap van twaalf. Hij zei iets van grasheeren.

— Hoe laf van dien man, dacht mevrouw Wouters.

Het huis was nu vol leven en beweging. Moeder dekte de tafel. Ze sneed brood... Boter had ze niet... Wat smout was alles wat ze geven kon!

— Moeder, waarom krijgen wij geen kaas meer? vroeg René, de jongste. Ik zit op school naast Flip, die in een veel kleiner huis woont. En hij brengt boterhammen mee met kaas en peperkoek of hesp.

— O, al gauw krijgt ge dat ook weer, beloofde moeder.

Na het maal gingen Suzanne, Maria en Klaas hun

werk maken. Flip en Martha, zijn zusje van acht, speelden in den tuin.

's Avonds had mevrouw Wouters haar juweelen klaar gelegd. Ze was vast van plan, morgen al vroeg naar de stad te gaan. Ze zou haar schulden betalen. En dan kon ze weer een paar dagen uitzien... Maar het moest veranderen!

Ze hoorde haar man de trap afdalen. Mijnheer Wouters sneed in de keuken een paar boterhammen. Hij had vandaag zelfs de maaltijden vergeten. Moeder kwam bij hem. Nu zou ze eens met hem spreken.

— Vrouw, zei de man blijde, vandaag heb ik een groote verbetering aan mijn machine gedaan. Nu ben ik er! Morgen begeef ik mij naar een ingenieur! Ik heb het altijd wel gezegd dat ik het zou winnen.

Mevrouw Wouters hield haar woorden in. Neen, thans kon ze niet beginnen over handel en een kantoor. En wie weet, misschien zou morgen haar man zijn doel bereiken... Toch zou ze de juweelen verkoopen. Eer de ingenieurs en de heeren van den spoorweg een besluit genomen hadden, moesten er een paar weken, zoo niet een paar maanden voorbijgaan! Ze zei echter niets van haar plan tot haar man. Evenmin vertelde ze 't gebeurde met den beenhouwer. Ze wilde haar echtgenoot nu niet verontrusten. Hij moest morgen helder van geest zijn.

De kinderen waren al te bed. Mijnheer Wouters keerde op zijn kamer terug. Moeder had behoefte aan rust. En Nora zat heel lang te borduren.

II.

Den volgenden morgen na het sober ontbijt, maakte mijnheer Wouters zich gereed om naar de stad te reizen.

— Ik ga mee, zei mevrouw. Ik heb eenige boodschappen te doen.

't Was een flink uur wandelens. Onderweg sprak mijnheer Wouters maar over zijn overwinning. Nu zou hij een lokomotief zoo inrichten, dat men veel brandstof bespaarde en nog sneller reed.

In de stad spraken ze af, elkaar om twaalf uur te ontmoeten aan de poort. Ze konden dan samen teruggaen naar huis keeren. Mevrouw Wouters begaf zich dadelijk naar een goudsmid. Verlegen trad ze den winkel binnen. Het was een zware gang. Die juweelen herinnerden mevrouw Wouters aan een gelukkigen tijd. En nu? Ze kwam hier als een arme moeder, die geld moest verkrijgen om haar kinderen eten te geven.

— Wat zou er u believen? vroeg de goudsmid.

— Mijnheer, ik heb hier het een en ander, dat ik u

zou willen verkoopen, antwoordde mevrouw Wouters niet bevende stem.

De man keek haar eens scherp aan. Dacht hij misschien, dat het geen eerlijke zaak was ! Och ja... dieven en dieveggen deden zich ook als deftige menschen voor, als ze hun gestolen voorwerpen moesten verhandelen. De goudsmid riep zijn dochter om op den winkel te letten en noodigde de bezoekerster in een achterkamer. Eerst moest hij weten, wie de dame was. Dan keek hij de voorwerpen. Hij onderzocht ze langdurig. Mevrouw Wouters kreeg de tranen in de oogen. De goudsmid zag het...

— Achteruit gegaan ? vroeg hij.

— Ja... 't is hard, als een mensch zoover komt.

— Och, 't zal weer eens beteren voor u. Op regen volgt zonneshijn.

De man noemde dan een prijs: vijf honderd frank.

— Mijnheer, gij weet beter de waarde dan ik, antwoordde mevrouw Wouters.

— Ge kunt het elders eens probeeren; meer krijgt ge zeker niet, minder misschien wel.

— O, neen, ik ga nergens anders.

Vijf honderd frank ! Het was een groote schat nu... En de arme moeder borg het geld in haar taschje en vertrok. Ze begaf zich naar een winkel van linnengoed. Er was zooveel noodig thuis... Maar mevrouw Wouters kocht slechts het onmisbare. Tegen twaalf uur ging ze naar de poort. Ze was zeer nieuwsgierig haar man te ontmoeten, O, zoo bij nu eens goed nieuws had ! Ze

zag hem reeds van eenigen afstand. Al haar hoop verdween. Mijnheer Wouters wandelde heen en weder, het hoofd gebogen. Zijn echtgenoot kende die houding. Het was de ontmoediging... Bedroefd trad ze nader. Haar man bemerkte haar.

— O, die dommeriken ! riep hij uit. Ze wilden niet naar me luisteren...

— Hebben de ingenieurs u niet ontvangen ?

— Jawel... Maar de heeren van den spoorweg kwamen er bij en ze zeiden dat ze het nu moe waren lastig gevallen te worden. Alsof ik hun lastig viel ! Ik bied hun een groot voordeel aan. Ik zal nu in een ander land mijn uitvinding verkoopen. Daar zijn ze verstandiger !

Ze stapten op en een heelen tijd zwegen ze.

— Willem, sprak de moeder dan, het dient nu toch te veranderen...

En ze legde den toestand uit, vertelde alles, dat er geen eten meer was, dat de kinderen kleeren moesten hebben, dat de beenhouwer haar beleedigde, dat Nora tot in den nacht zat te borduren. Haar man wist dat niet... Hij had alleen aandacht gehad voor zijn studie. Maar hij luisterde zwijgend toe. Aan zijn woning zei hij eensklaps :

— O, vergeef me... ik ben blind geweest. Mijn uitvinding is goed, maar ik had ook aan u moeten denken. Ik zal werk zoeken op een kantoor. Voor zaken deugt ik niet... Maar op een kantoor van een machinefabriek, als teekenaar zal ik ons brood verdienen...

En nu had moeder waarlijk hoop. Dien middag betaalde ze haar schulden.

III.

Den volgenden morgen bracht de postbode een brief. Vader was al naar de stad om een betrekking te zoeken. Moeder opende den omslag... Wat later kwam ze bij Nora en zei :

— Luister wat een dokter van Mechelen schrijft, en ze las :

«Mijnheer Wouters.

»Ik werd gisteren geroepen door den heer Vital »Wouters, uw broeder. Hij woont, zooals ge wel zult »weten, buiten de stad. Hij heeft een lichte beroerte »gehad, maar is nu weer op de been. Toch kan hij »niet langer alleen blijven. Ik heb hem dit ernstig »onder 't oog gebracht. Hij sprak me toen van zijn »familie... Is een uwer dochters genegen een tijdje haar »oom te helpen ? 't Zou een schoon werk van barm- »hartigheid zijn. Maar het moet onmiddellijk gebeu- »ren. Zoo gij toestemt, sein mij dan. Uw dochter kan »zich te Mechelen tot mij richten».

— Dan moet ik gaan, zei Nora dadelijk.

— Nu de gierigaard zelf in nood is, kent hij ons

wel, sprak moeder. En hij wil een van mijn kinderen, zeker omdat hij meent, dan niets te moeten betalen. Blijf thuis! Hij kan elders hulp zoeken!

— Hij is toch vaders broeder, hernam Nora. Neen, moeder, gij meent dat niet. Laat me gaan ! 't Is mijn plicht. En ik zal oom wel duidelijk maken dat hij mij ook loon moet geven, daar wij het hard noodig hebben. Tevens ben ik uit den kost. Dat is ook weer zoo- veel gewonnen. Met borduren is weinig te verdienen.

Het goede meisje overtuigde haar moeder, zoodat mevrouw Wouters toestemde. In den namiddag kwam vader terug uit de stad. Hij had een betrekking gevonden. Voorloopig zou hij maar een klein loon verdienen...

— Dat zal beteren, verzekerde hij. Ik ben teekenaar op een machinefabriek. We kunnen hier blijven wonen.

— Maar elken dag zoo ver te voet gaan, zei moeder.

— O, die wandeling zal me goed doen! Laat ons afwachten, wat de toekomst ons brengt. Ik moet zorgen dat er brood in huis is. En intusschen schrijf ik naar den vreemde voor mijn uitvinding.

Mevrouw Wouters vertelde dan wat de Mechelsche dokter geschreven had. Vader vond het heel goed dat Nora naar zijn broeder ging. De kinderen waren bedroefd, omdat Nora weg ging. Wie zou hen helpen bij hun schoolwerk ? En 's Zondags ging Nora met hen wandelen en zij kon zooveel spelletjes verzinnen ! En nu naar oom Vital. Ze kenden dien man niet... 't Was

waar, beide broeders hadden elkaar in vele jaren niet meer ontmoet.

Och ja... Nora zou een ledige plaats achterlaten. Zij was voor de kinderen als een tweede moeder. 'sAvonds pakte ze heur valies in... En toen kwamen de tranen... De goede oudste dochter was zeer aan haar huis gehecht. Nu ging ze misschien voor langen tijd heen.

IV.

Nora belde aan de woning van den dokter te Mechelen. De dokter was thuis en ontving haar vriendelijk en zei :

— Ge gaat dus naar uw oom ? Dat is heel braaf. Het zal echter in 't begin geen gemakkelijk werk zijn. Mijnheer Wouters is een zonderling man. Nu, dat weet ge zeker wel.

— Ja, dokter, al is het reeds heel lang geleden dat ik mijn oom nog gezien heb.

— Er zal veel te doen zijn. Dat zult ge wel bemerken. Alles moet daar veranderen... Zoo niet dan wordt mijnheer Wouters heel ernstig ziek... Gij zult nu bij ons eten. Na den middag rijden wij er heen. Ik moet hem toch nog eens onderzoeken. Ik ben blij, dat ge uw

oom zult helpen. Nu is er een vrouw uit de buurt, maar die kan er niet blijven.

Na den maaltijd vertrokken ze in een open rijtuig. Het was een lieflijke herfstdag. Ze volgden eerst den weg naar Waalhem. In de tuinen van de buitenplaatsen prijkten de boomen als met goud.

— Uw oom woont zeer eenzaam, vertelde de dokter. Vroeger heeft mijnheer Wouters te Mechelen gewoond. Zoo kennen we elkaar. Vijf jaar geleden kocht hij een oude villa en vestigde zich daar. Hij scheen menschenschuw geworden te zijn.

Nora hoorde wel dat haar geen plezierig leven wachtte. Maar ze zou alles met geduld verdragen en haar plicht vervullen.

Het rijtuig draaide dan een zijweg in. In de verte reeds wees de dokter het torentje van Waalhem.

— Eignlijk staat de woning onder die gemeente, zei hij.

't Was nog een lange rit. Eindelijk hield het rijtuig voor een ouderwetsch landhuis stil. Het stond midden in een verwilderden hof. Een vrouw, met norsch uitzicht, deed open.

— Is dat de nieuwe juffer ? vroeg ze, zonder zelfs te groeten.

— Ja, antwoordde de dokter.

— Dan ga ik vandaag nog weg, want met dien vent is er geen huis te houden. Ieder minuut zegt hij, dat ik wat wegneem...

De dokter en Nora traden binnen. In een havelooze kamer zat een oude man, met scherp gezicht.

— Dag mijnheer Wouters, groette de geneesheer. Hier ben ik met uw nicht.

— Dag oom, zei Nora, die eigenlijk van hem schrok. Was dat haar vaders broeder?

Vital Wouters bromde iets... Wantrouwend keek hij Nora aan.

— Maar de andere vrouw moet dan weg, zei hij dadelijk. Twee helpsters kan ik niet onderhouden.

— Ja, die andere vertrekt, verzekerde de dokter.

— Maar ze mag niets meenemen ! Ik wil niet bestolen worden...

— Wees niet zoo achterdochtig ! Bedank liever uw nichtje eens, dat ze komen wil. En zorg, dat ze niet wegloopt ! Dan zit ge weer alleen... En ge weet, wat ik u gezegd heb. Als het hier niet heelemaal verandert wordt ge ziek... en sterft ge. Ge ziet er niet goed uit, verzekerde de dokter.

— O, ik ben weer gezond... Eigenlijk behoeft ge niet meer te komen...

— Ha, ge houdt meer van uw geld, dan van uw leven ?

— Geld ! Ik heb geen geld. En ik moet de rekeningen toch kunnen betalen.

— Dat komt wel in orde... Wijs eerst aan Nora haar kamer. Toon haar ook het huis, de keuken, de kassen.

— Maar ik geef mijn sleutels niet af ! verzekerde Vital Wouters.

— Al uw sleutels, neen, maar wel eenige. Nora komt hier niet als meid, maar als huishoudster.

— Ik zal haar elken morgen zeggen, wat we eten en dan de levensmiddelen geven.

— O, zijt ge dat van plan ? Jufvrouw Nora, houd dan uw mantel maar aan. We keeren dadelijk terug ! Mijnheer Wouters moet maar zien, hoe hij het zonder hulp stelt. Binnen een paar maanden kunnen wij naar zijn begrafenis komen en neven en nichten zullen daarna schoon weer spelen met zijn geld.

Wouters trok weer een angstig gezicht.

— Neen, neen, Nora moet blijven ! riep hij. Ik zal haar meester laten in de keuken.

Hij ging dan mee om het huis te toonen. Hij scheen zeer zwak, want dikwijls bleef hij hijgend staan. Nora zag met afkeer rond. Wat een verwaarloosde boel hier ! Vuil en rommelig, overal ! Ja, er zou gewerkt moeten worden. De dokter zei het ook en herhaalde zijn waarschuwing tot Wouters, dat hij zoo niet langer leven mocht.

Eindelijk stond Nora alleen op haar kamer. 't Was een groot vertrek, vrij goed bemeubeld. Maar in de hoeken hingen spinnewebben en in het stof op de muren, den schoorsteenmantel, de meubelen, kon ze haar naam schrijven, zooveel ze wilde. De kamer had twee ramen. Nora opende ze dadelijk. Ze zag nu op den hof uit. De frissche lucht stroomde binnen. In de verte

bemerkte het meisje den hoogen toren van Mechelen.

Ze verkleedde zich en haalde beneden het noodige gerief, om eerst haar kamer in orde te brengen. De dokter stond juist gereed om te vertrekken. Hij wenkte Nora naar buiten.

— Laat uw oom nu geen baas over u spelen, zei hij. Eischt, dat ge zelfstandig blijft... En is hij onwillig, tem hem dan door te zeggen dat ge vertrekt ! Ik geloof vast en zeker, dat ge hem kunt veranderen. Dan hebt ge een schoone daad verricht. De man zou waarlijk gelukkig kunnen zijn. Maar die hartstocht naar het geld !

De dokter gaf het meisje nog eenige aanbevelingen en dan reed hij heen. Nora keerde in huis terug. De werkvrouw kwam bij haar.

— Ik vertrek, zei ze. Ik moet van dien gierigen schrokker niets hebben. En ik ga gaarne genoeg ! Gij zult het hier niet lang uithouden.

— Ik ben familie...

— Ja, dat weet ik. De dokter vertelde het nie.

— Kunt ge nu en dan niet een dag komen ? vroeg Nora.

— En ge denkt dat mijnheer dat zal willen... hij, die een cent in honderd stukjes zou bijten?

— Ja wel, als ik aandrings...

— Nu, ik woon vijf minuten van hier... het rood huisje, dat ge van uit de keuken kunt zien. Een dag nu en dan, ja dat kan wel. Maar ik herhaal het, gij blijft

hier niet ! Ik daar weeral ruzie staan maken om mijn geld te krijgen.

De vrouw vertrok en Nora was nu alleen met haar oom. Die man de broeder van haar vader ! En toch was het zoo !... Over oom Vital werd er thuis bijna nooit gesproken. Oom was getrouwd geweest, maar zijn vrouw stierf jong. Ze liet hem veel geld na. En toen was de weduwnaar nog veel gieriger geworden... Dat wist Nora wel...

Het meisje werkte hard en na 'n paar uren was haar kamer toch opgeknapt. En zoo het nu met het heele huis moeten gaan. Eindelijk keerde Nora naar beneden terug. Vital Wouters snuffelde in de keuken de kassen na.

— Ik weet zeker, dat die vrouw veel meegenomen heeft, zei hij.

— Maar oom, ge moogt dat zoo toch maar niet zeggen, antwoordde Nora. Ge beschuldigt haar dus van diefstal. Die vrouw moet nu en dan terugkomen om mij te helpen.

— Onmogelijk ! Dat kost te veel... En ik ben arm.

— Gij, arm !

— Ja, zeker ! Ge moet niet gelooven wat de menschen zeggen...

— Het huis moet heelemaal schoon gemaakt worden en ik kan dat alleen niet doen.

— Dan zal ik u helpen.

— De dokter heeft gezegd, dat ge u niet moogt vermoeien !

Wouters bromde wat en keerde in de woonkamer terug. Nora begon nu de keuken te kuischen. Eindelijk besloot ze voor het avondmaal te zorgen. Ze ging bij haar oom en vroeg, wat hij wilde eten.

— Twee boterhammen, en gij ook twee...

— Oom, de dokter heeft gezegd dat ge u goed moet voeden en anders wordt ge doodziek.

— De dokter kan gemakkelijk bevelen geven... hij behoeft niet te betalen maar zal me nog wel een groote rekening sturen.

— Als ge niet wilt doen wat de dokter zegt, behoeft ik hier niet te blijven... Ge moet veel meer eten dan twee boterhammen...

— Maar er is niets in huis.

— O, ik heb daar een hoeve zien staan en kan er al vast eieren en melk halen.

— Eieren en melk ! Waar denkt ge aan ? Dat kost veel...

— Oom, dan zal ik morgenochtend maar vertrekken, zei Nora.

— Neen, neen ! riep Wouters verschrikt. Ge moet blijven.

Verleden week was hij op een nacht zeer ziek geworden. Hij bevond zich altijd alleen in huis. Hij vreesde te sterven. Hij had geschreeuwd en geroepen van uit zijn bed dat hij niet kon verlaten, zoo ellendig gevoelde hij zich. Pas den volgenden morgen hoorde de bakker hem. Die was door een raam binnen gedron-

gen, en had dan voor hulp gezorgd. En zoo'n nacht wilde Vital Wouters niet meer beleven. Nora moest dus blijven. En eindelijk gaf de gierigaard geld voor eieren en melk. Het meisje bereidde een smakelijk avondmaal. Ze kwam bij oom aan tafel zitten en moedigde hem aan toe te tasten. Ze sprak opgewekt en er verscheen dan toch iets zachters op het scherpe ge-laat van den vrek... Zoo werd het volop avond. Oom zei dat hij te bed ging. Hij sliep beneden. Eindelijk was Nora klaar. Stil sloop ze door den gang. Ze hoorde plots gerucht in de kamer van haar oom. Zou er den man weer wat schelen ? Er drong licht door de retsen van de deur. Eens kijken door het sleutelgat ! Toen ontstelde het meisje. Wouters was niet te bed. Hij zat aan een tafel. Hij telde geld. Het goud schitterde in het licht van de lamp. De tafel was er mee bedekt. Zeker had de gierigaard wat gehoord. Hij blikte naar de deur. Nora vluchtte naar boven... Zóó was de liefde van haar oom naar geld. Goud tellen en streelen... daarin vond hij zijn eenig vermaak. En dan kloeg hij, dat hij arm was... Dan leefde hij als een bedelaar !

Nora dacht aan 't gebrek thuis, aan moeder, die haar juweelen verkocht had... En die oom weigerde te helpen ! Zij kwam hier nu het vuilste werk doen. Zou ze maar niet vertrekken ! Verdiende haar oom medelijden ?

Maar Nora dacht aan de woorden van den dokter. Ze zou haar oom misschien kunnen veranderen. Ze wilde blijven. In bed peinsde ze aan haar ouders en

broeders en zusters. Ze had wat heimwee en lag stil te schreien... Zoo viel ze in slaap.

V.

En Nora bleef. 't Was een hard leven. Voortdurend moest ze dreigen te zullen vertrekken, als haar oom niet deed, wat ze zei. Ze sprak nooit onvriendelijk. naar hield toch stand.... En de beenhouwer bracht vleesch, de boer boter en eieren, de bakker meer brood, de kruidenier allerlei waren, welke in langen tijd niet meer in huis waren geweest.

Vital Wouters zuchtte veel en herhaalde telkens dat Nora hem ruïneerde. Maar hij at dan toch flink en gevoelde zich sterker worden. En hij erkende, dat zijn huis er nu vroolijker uitzag. Tweemaal in de week kwam de werkvrouw. Die stond altijd even verwonderd over al de veranderingen.

Eens werd het den gierigaard te machtig. Hij had dien dag verscheidene rekeningen moeten betalen.

— Dat kan zoo niet langer, zei hij tot Nora.

— Goed, dan ga ik weg...

— Vertrek ! Ge maakt mij arm...

Het meisje begaf zich naar haar kamer, om haar koffer te pakken. Wouters liep zenuwachtig heen en v eer. Hij kwam dan bij zijn nicht. Hij had weer aan dien vreeselijken nacht gedacht.

— Blijf, zei hij nu.

— Ge kent de voorwaarde...

— Ja, 't is goed ! Ik moet dan maar arm worden.

— Oom, dat moogt ge niet zeggen ! De geldduivel doet u zoo spreken, hernam het meisje op ernstigen toon. Ge kunt gelukkig zijn, maar ge zit in de macht van het goud.

Wouters sloop haastig weg. Voelde hij dat Nora de waarheid zei?

Na twee maanden wilde Nora toch eens naar huis.

— Voor twee dagen maar, zei ze tot haar oom. Ik verlang zoo om mijn ouders, broeders en zusters te zien.

Oom had nog nooit over haar familie gesproken. Zij vermeed het eveneens. Oom moest beginnen met hartelijkheid te toonen.

— Ge komt na twee dagen toch zeker terug? vroeg Wouters.

— O, ja... Maar oom, nu moet ge ook mijn loon betalen.

— Uw loon ! riep hij verschrikt uit.

— Natuurlijk. Thuis is er bijna armoede. En ik moet helpen om wat te verdienen. Dat is toch zeer billijk. Als het niet noodig was zou ik het niet vragen. Ge weet zelf hoe moeder driemaal bij u is geweest. Ik wil daar over echter niet meer spreken.

— Waarom liet uw vader zijn handel staan ?

— Oom ik kan geen kwaad van vader hooren. Hij is een beste man, zei Nora. Geef mij nu mijn loon.

— Hoeveel?

— Honderd frank per maand is niet overdreven.

— O, wat durft ge vragen! Dus twee honderd frank!

— Oom, ik twist er niet over. Die som eisch ik. En als ge weigert, zoek dan goedkoopster hulp. Ik keer in dat geval niet meer terug!

— Altijd 't zelfde!

— Gij zijt alleen op de wereld en bezit geld. Thuis moeten we zuinig leven. Moeder werkt nu dubbel hard. Ik ben bij u... en ge zoudt nog weigeren mij te betalen.

— De helft is toch genoeg...

— Oom, ik behoef niets te hebben en vertrek voor goed.

— Neen, neen! riep Wouters haastig. Ik zal u de tweehonderd frank geven.

Gelukkig dat zij iets voor het gezin verdiend had, reisde Nora naar huis. En of ze er met vreugde ontvangen werd! Ze had natuurlijk veel te vertellen. Het meisje vond haar vader vermagerd. Moeder zei haar dat het in den vreemde ook niet lukte met de uitwinning. Vader had er veel verdriet over.

Twee dagen... die vlogen om... Het was veel te kort zei ieder. Maar Nora beloofde nu spoedig terug te komen.

Ze keerde dus naar haar oom weer, die blij was haar te zien.

— — — — —
Het was nu winter. En het huis stond eenzaam. De velden lagen kaal en verlaten. Het regende dikwijls. In

den namiddag zat Nora bij haar oom te breien of te raaien. Vroolijk brandde de kachel. Het was gezellig in de kamer. Dat had Wouters vroeger nooit gekend. Hij scheen het zeer aangenaam te vinden. En dan las Nora hem dikwijls voor. Of ze speelde met hem op het dambord...

De werkvrouw was ziek en nu kwam er een meisje helpen. Die zag er onbeschaafd uit. Nora verlangde, dat de werkvrouw maar spoedig beter zou zijn. Ze had haar liever dan die Louise.

De dagen gingen rustig voorbij. Wouters gevoelde zich veel gezonder, maar nog dikwijls had de nicht tegen zijn gierigheid te strijden.

Zekeren avond ging Nora als gewoonte om tien uur te bed. Ze lag lang wakker. Met Nieuwjaar zou ze naar huis gaan. Ze verheugde er zich op en dacht over de vreugde van het wederzien. Plots schrok ze. Ze meende beneden haar venster stemmen te hooren. Wie kon daar nog zijn? Het meisje stapte uit bed, sloeg een doek om en opende zacht het venster. Ja, daar aan den muur sprak men. En Nora herkende de stem van Louise de nieuwe werkster.

— De anderen zitten lang weg, zei Louise. 't Is toch al elf uur.

— Ze zullen wel komen... Ge hebt toch wel den goeden sleutel in de was gedrukt? vroeg een man.

— Ja, ja... zaag er nu niet over... het is de sleutel van de voordeur.

Hij blikte naar de deur. (blz. 23).

— En ge weet waar Wouters slaapt?
— Ja, dat ook ! Ik zal u recht naar de kamer brengen.

— Dan zal hij ons zijn geld geven... of anders...
— Kwamen de anderen nu maar !

Nora huiverde van angst. Ze begreep alles. Die valsche Louise stond in betrekking met dieven. En die kwamen haar oom bestelen en misschien vermoorden. Louise had alles bespied en zelf den sleutel der huisdeur in was afgedrukt, om dien na te maken.

— O, wat moet ik doen? dacht Nora. Dadelijk zullen die andere mannen komen.

Ze dacht aan het oud klokje, dat in een torentje op het dak hing. Dat moest ze luiden. Dan zou de boer op de hoeve het hooren. En het meisje sloop bevend naar den zolder. Eerst oom waarschuwen... Neen, dan kon het te laat zijn! Ze zocht in het donker het touw... en ze trok eraan. Bom! zei 't klokje. Nora zwaaide het harder heen en weer. En het geluid klonk over den omtrek. Dan liep het meisje naar beneden. Wouters was al opgestaan.

— Nora, wat is er toch? vroeg hij ontsteld.

Haastig vertelde ze alles. Haar oom gilde van schrik.

— O, wat moet ik doen? jammerde hij. Ze zullen me vermoorden !

— Kom, we zullen een tafel voor de voordeur schuiven, zei het meisje.

— Ja, en een kast... Dan kunnen ze niet binnen.

Ze deden het, maar op de klank van het klokje.

waren Louise en haar vriend reeds weggevlucht. Ze begrepen dat ze ontdekt waren. Wel klonken er wat later stemmen, maar nu stonden de boer en zijn zonen daar. Nora liet hen binnen. De boer besloot tot 's morgens te blijven. Zijn jongens keerden naar huis terug. Maar de deugnieten vertoonden zich niet meer.

— O, Nora, ge hebt mij het leven gered, zei Wouters dankbaar.

En de man bedacht met schrik wat er gebeurd zou zijn, als hij nu nog alleen had gewoond.

Den volgenden morgen ging de boer de gendarmen inlichten. Deze haalden Louise uit haar huisje. De slechte meid loochende eerst alles. Maar dan bekende ze, dat ze met drie mannen bij Wouters had willen stelen. Ze was er gaan werken om alles voor te bereiden. Ook de kerels werden aangehouden en het bleek, dat ze nog met het gerecht hadden af te rekenen. Het viertal ging de gevangenis in.

Mijnheer Wouters veranderde nog door dit voorval. Hij wilde hier niet blijven wonen. Hij zou terug keeren naar Mechelen. Hij had trouwens zijn menschen schuwheid verloren. Maar hij had niet dadelijk een ander huis.

— Ga zoo lang mee naar ons, zei Nora.

Even zweeg haar oom.

— O, dat durf ik niet, zei hij toen. Driemaal stuurde ik uw moeder weg...

— Maar dat is al lang vergeten, verzekerde het nichtje; en ze overhaalde oom haar te vergezellen.

't Was eerst een vreemde ontmoeting tusschen beide broeders... Maar Nora zorgde dat er spoedig een goede stemming heerschte. En dan waren allen vriendelijk jegens oom. De ouders schrokken natuurlijk zeer toen ze van den beraamden diefstal hoorden. De kinders vonden Nora een moedige zuster.

Vital Wouters kwam hier als in een andere wereld. Nog beter begreep hij, wat al goeds hij ondanks zijn goud had gemist door als een eenzame in gebrek en armoete te leven. Hij bleef lang bij zijn familieleden!

Zekeren morgen stapte hij met zijn broer mee naar de stad.

— Willem, vertel mij eens, wat is dat nu met uw uitvinding? vroeg hij.

— Och, ik geef de hoop op, antwoordde Nora's vader. Altijd wordt ik teleurgesteld.

— Maar is uw uitvinding goed?

— Ja... Maar men luistert niet naar me.

— Misschien kan ik u helpen...

— Gij! Hoe dan?

— Met mijn geld... Wat nut doe ik er mee? Niets. O, 't is of ik langzaam uit een ziekte ben genezen. Dat heeft Nora bewerkt. En ik ben haar zoo dankbaar! ik weet dat ze gelukkig zal zijn, als ik haar vader help. En we zijn toch broeders... Ik heb het langen tijd vergeten...

Toen stortte Willem Wouters zijn hart uit.

— Willen we eens met een goeden ondernemenden ingenieur spreken? vroeg Vital.

Of Willem Wouters dat wilde! En eenige dagen later hadden beiden een lang onderhoud met dien ingenieur. Deze erkende het nuttige van de uitvinding. Maar om het voor anderen duidelijk te bewijzen, zou Wouters een echte lokomotief moeten bouwen. Uitvinders worden zoo moeilijk geloofd.

— Mijn broer zal zoo'n lokomotief bouwen! verklaarde Vital. Ik geef het geld...

Op die voorwaarde mocht het werk geschieden op de fabriek, waar Willem Wouters arbeidde. Maanden verliepen... Al dien tijd bleef Vital in zijn broeders woning. Hier heerschte nu geen gebrek meer.

Eindelijk was de lokomotief klaar. Een spoorwegmaatschappij deed er proefnemingen mee. En ieder was verbaasd over de verbetering.

Zoo had Willem Wouters zijn doel bereikt. Welk een vreugde heerschte er in het gezin! Nora was zeker wel de gelukkigste. Ja, haar opoffering had vruchten gedragen!

En nu kon Willem Wouters vooruit. Hij vereenigde zich met zijn broer en den ingenieur. Ze bouwden zelf een fabriek van lokomotieven...

De familie verhuisde naar de stad. Naast de fabriek werden twee woningen opgericht: een voor Willem en een voor Vital Wouters.

Dikwijls kwam de Mechelsche dokter te gast. Hij had zich een knap geneesheer betoond.